

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/145/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211438
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312211438.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľky: U. G., U.. XX.XX.XXXX, R. Š. X, R., zastúpená: Bartošík Šváby s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, IČO: 35 929 049, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpená: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 36 866 598, o zaplatenie sumy 4.138,02 € s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 10C/228/2012-96 zo dňa 30. októbra 2013, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 190,91 € na účet advokátskej kancelárie Bartošík Šváby s.r.o., Bratislava, Plynárenská č. 7/A, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 4 138,02 € s príslušenstvom (bližšie špecifikovanom vo výroku napadnutého rozsudku) ako aj nahradiť navrhovateľke trovy konania, a to súdny poplatok vo výške 248,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 761,89 € tieto na účet právneho zástupcu navrhovateľky, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa vychádzal zo skutkového zistenia, že dňa 13.02.1995 účastníci konania uzavreli Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ (ďalej len Zmluvu o dôchodku), predmetom ktorej je doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z Podporného dôchodkového fondu podľa Štatútu PDF, pričom povinnosť plniť má povinný - odporca a právo na plnenie má príjemca- navrhovateľka. Povinný t.j. odporca sa zaviazal vyplácať príjemcovi t.j. navrhovateľke doživotne sumu vo výške 4 617,- Sk, t.j. 153,26 €, na základe žiadosti o plnenie, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

Zmluvu o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu posúdil prvostupňový súd ako zmluvu o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že predmetnou zmluvou sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu určitú, avšak neurčitého trvania. Ide o presný určený okamih začatia vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou oprávnenej, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Mal za to, že už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného alebo na

inak určenú dobu neurčitého trvania, špecifikovanú určitým časovým úsekom, ktorá má svoj začiatok a koniec. Z predmetnej zmluvy jednoznačne vyplýva jej začiatok a tiež je špecifikovaný jasne jej koniec a to je smrťou navrhovateľky. Ide teda o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité a nezávislé od vôle účastníkov zmluvného vzťahu, ale ide o dobu objektívne zistiteľnú a určiteľnú. Z uzavretej zmluvy pritom jasne vyplýva, že povinný (odporca) sa zaväzuje vyplácať príjemcovi (navrhovateľke) doživotne sumu, a to vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu, ktorá sa skutočnosť sa upresňuje v článku III zmluvy, v ktorom sa uvádza aj koniec vyplácania mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, čím sa rieši koniec zmluvnej povinnosti odporcu, teda aká je jeho povinnosť plniť v priebehu mesiaca vzhľadom na splatnosť platieb, ak dôjde k úmrtiu oprávnenej navrhovateľky.

Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil vec podľa § 34, § 37, § 39, § 3 ods. 1, § 842, § 843, § 582 ods. 2, § 488, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na skutočnosť, že predmetnú zmluvu zo dňa 13.02.1995 považoval za zmluvu, ktorá nebola uzavretá na dobu neurčitú, dospel k záveru, že odporca nemal právo túto zmluvu vypovedať, ako to urobil listom zo dňa 26.10.2009 podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Zastal názor, že výpoveď daná odporcom je potom v rozpore so zákonom a ako právny úkon je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom prvostupňový súd tento právny úkon odporcu posudzoval prejudiciálne v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa skonštatoval, že Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného fondu odporcu je platným právnym úkonom a nebola jej platnosť ukončená ani výpoveďou zo strany odporcu, preto súd prvého stupňa návrhu navrhovateľky ako odôvodnenému vyhovel. Predmetnú zmluvu zo dňa 13.02.2005 považoval prvostupňový súd za platnú aj vo vzťahu k Zákonom o bankách č. 483/2001 Z.z., konkrétne ust. § 27 ods. 8, podľa ktorého banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzavierať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené pohľadávky, ako aj § 119 ods. 3 podľa ktorého ustanovenia sa banke zakazuje činnosť, ktorá je v rozpore so zákonom o bankách. V tomto smere súd prvého stupňa poukázal aj na samotný interný predpis odporcu a to Štatút Podporného dôchodkového fondu odporcu, ktorého účelom je slúžiť na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci odporcu dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti k odporcovi, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov odporcu, čo je aj v záujme samotného odporcu, ktorý plní svoje úlohy prostredníctvom svojich zamestnancov, pričom navrhovateľka pre odporcu pracovala značný počet rokov, pričom odporca voči nej nevystupuje ako podnikateľský subjekt, ale ako jej zamestnávateľ. Okrem uvedeného súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 26/2012 zo dňa 25.02.2012, v zmysle ktorého je vylúčené zmluvný vzťah založený zmluvou o dôchodku ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď dojednanie zmluvy o dôchodku „na doživotie“ je nepochybne potrebné považovať za dojednanie zmluvy na dobu určitú.

Nakoľko sa odporca dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a to dňom 16.05. 2010, tento je podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný zaplatiť navrhovateľke aj úroky z omeškania, počnúc od splatnosti mesačnej výšky dôchodku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Výšku ročného úroku z omeškania súd prvého stupňa určil v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle ust. § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že v konaní úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť. Pre prípad, ak odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí, žiadal pripustiť dovolanie z dôvodu, že ide rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či zmluva o dôchodku podľa § 842 Obč. zák. je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok podľa § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Odporca mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, predovšetkým preto, že súd prvého stupňa nesprávne vyložil ust. § 842 Obč. zák. a neaplikoval na vec sa vzťahujúce sa ustanovenia, najmä § 119 ods. 3 veta za

bodkočiarkou, § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a následne neaplikoval ani ust. § 575 ods. 1 Obč. zák. Odporca zastával názor, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že posudzovaná zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok, a preto s právnym názorom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku nesúhlasil. Súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, keď vo vete za bodkočiarkou ustanovuje, že odo dňa účinnosti zákona nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, keď v rozpore so zákonom je taká činnosť, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Predmetná zmluva banku zaväzuje na plnenie nezodpovedajúce poskytnutej protihodnote, pretože navrhovateľka žiadnu protihodnotu neposkytuje a na základe zmluvy o dôchodku žiadnu protihodnotu ani neposkytla. V posudzovanej veci tak ide o zmluvu uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok. Navyše predmetná zmluva bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru s navrhovateľkou, a preto nemohlo ísť o vzťah zamestnávateľa a zamestnanca. S právnym názorom súdu prvého stupňa, že zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať podľa ust. § 582 ods. Obč. zák. odporca nesúhlasil. Tvrdil, že zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitou dobou trvania a nie je uzatvorená na dobu určitú (čas určitý). Preto súdu prvého stupňa vytkol, že dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že zmluva bola uzatvorená platne na dobu určitú neurčitého trvania, pretože žiadna „doba určitá neurčitého trvania“ v práve neexistuje, existujú len doby určité a doby neurčité, nič medzi nimi. V tejto súvislosti odporca poukázal na znenie ust. § 842 Obč. zák. a tiež na odbornú literatúru, z ktorej aj citoval. Z vyššie uvedených dôvodov odporca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľky zamietne a zaviazuje ju na zaplatenie náhrady trov konania.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhovateľka žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a navrhla, aby odvolací súd vo výroku potvrdzujúceho rozsudku nepripustil dovolanie proti rozsudku v právnej otázke, či zmluva o dôchodku podľa § 842 Obč. zák. je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok podľa § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Zároveň si uplatnila náhradu trov v odvolacom konaní vo výške 190,91 € za jeden úkon právnej služby. Vyjadrenia odporcu uvedené v odvolaní považovala za účelovú obranu a za výslovne zavádzajúce. Úvodom odvolania uviedla, že uzatvorením Zmluvy o dôchodku sa odporca dobrovoľne a sám rozhodol zaviazat' sa na opakujúce sa plnenia, a preto je zarážajúce, že sa po istom čase rozhodol, že už viac plniť nebude. Toto svoje neprípustné konanie sa pôvodne snažil odôvodniť tvrdením, že Zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu neurčitú, a preto ju vypovedal výpoveďou. Keďže kľúčový argument odporcu zlyhal, v súčasnosti sa snaží svoje konanie zdôvodniť bankovými regulatívami. Súčasné argumenty odporcu preto priamo odporujú jeho samotnému konaniu v minulosti. Navrhovateľka vo svojom vyjadrení na viacerých miestach uviedla, že k argumentácii odporcu sa už písomne vyjadrila v priebehu konania, a preto v celom rozsahu poukázala na svoje vyjadrenie k odporcu. Pokiaľ ide o odporcom tvrdenú dodatočnú nemožnosť plnenia a aplikáciu resp. neaplikáciu ust. § 575 Obč. zák. navrhovateľka uviedla, že v prípade zmluvy o dôchodku je plnením povinnej osoby pravidelné vykonávanie úhrady finančnej čiastky na účet oprávnenej osoby. Navrhovateľka si nebola vedomá existencie žiadneho právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, že vykonávanie peňažných platieb je v rozpore so zákonom, a teda, že plnenie je nemožné. Preto tento argument odporcu považovala za absurdný a nesprávny. Navrhovateľka bola toho názoru, že predmetná zmluva o dôchodku nie je v žiadnom prípade zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok pre odporcu resp. zmluvou, ktorá zaväzuje odporcu na hospodársky neoprávnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytnutej protihodnote. Podľa navrhovateľky rovnako nie je možné tvrdiť rozpor konkrétnej zmluvy o dôchodku s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko navrhovateľka bola dlhé roky zamestnancom odporcu a predmetná zmluva bola uzatvorená práve a výlučne so zamestnancom odporcu. Vo vzťahu ku citáciám z odbornej literatúry, ktoré uviedol odporca vo svojom odvolaní, navrhovateľka uviedla, že v žiadnom prípade nepreukazujú a nepotvrdzujú, že zmluva o dôchodku je uzatvorená na dobu neurčitú, ale len zdôrazňujú neurčitosť trvania každej zmluvy o dôchodku (naviac nie sú pre súd záväzným výkladom). Podľa navrhovateľky zmluva o dôchodku je vždy zmluvou uzatvorenou na istým spôsobom (na doživotne alebo na inak) určenú dobu neurčitého trvania, pričom však platí, že nie je zmluvou na dobu neurčitú, a preto už v čase uzatvorenia zmluvy o dôchodku bolo jasné, že doba plnenia zo strany odporcu je časovo ohraničená. Zastávajúc názor, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú, navrhovateľka poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31

Cdo 513/2003 a 29 Odo 423/2006. Výpoveď zo zmluvy o dôchodku považovala za neplatnú pre rozpor so zákonom a mala za to, že zmluvný vzťah medzi ňou a odporcom, ktorý vznikol titulom zmluvy o dôchodku k dnešnému dňu stále trvá. Ďalej navrhovateľka argumentovala tým, že o jedinej skutočne relevantnej právnej otázke v rámci celého konania t.j. o otázke, či predmetná zmluva o dôchodku je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú alebo neurčitú a či je možné ju platne vypovedať podľa § 582 ods. 1 Obč. zák., rozhodol aj Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom sp. zn. II. ÚS 26/2012-33. Z tohto nálezu je pritom zrejmé, že dojednanie zmluvy o dôchodku je potrebné považovať za dojednanie zmluvy na dobu určitú. V tejto súvislosti navrhovateľka dodala, že aj rozhodovacia prax Krajského súdu v Bratislave sa ustálila tak, že bývalým zamestnancom priznáva právo na plnenie z uzatvorenej zmluvy o dôchodku.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) v medziach daných odvolaním vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (tento rozsudok bol odvolacím súdom vyhlásený postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech, pretože súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke, pričom svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 a 3 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pričom námietky odporcu nepovažoval za dôvodné.

Po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu odvolací súd zistil, že spornosť súdnej veci spočíva na posúdení právnej otázky, či zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú s možnosťou výpovede jednostranným úkonom, alebo ide o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú.

Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je z právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka, v zmysle ustanovení ktorých zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu aspoň medzi dvoma osobami, t.j. medzi osobou, ktorá sa zaväzuje vyplácať dôchodok, a osobou, ktorej sa dôchodok bude vyplácať. Právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania, preto môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania (obmedzenie na určitý čas, napríklad na 10 rokov, tu neprichádza do úvahy). Určitý dôvod alebo motív na uzavretie zmluvy o dôchodku Občiansky zákonník nevyžaduje.

Odvolací súd vychádzal z toho, že trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené nepresným dátumom, ale právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Skutočnosť, že takto určená doba má neurčité trvanie, je logická, keďže nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Zákonodarca v ustanoveniach o zmluvách dôchodku nepracuje so slovom smrť, ale uvádza, že zmluva o dôchodku sa môže uzavrieť na doživotne, alebo inak určenú dobu neurčitého trvania, pričom pojem doživotne nie je možné stotožniť s pojmom smrť. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (ako v prípade smrti), nie je však možné považovať za neurčité a nezakladá zmluvný vzťah na dobu neurčitú, je z neho zrejmé, že je určený začiatok trvania tohto zmluvného vzťahu ako aj jeho koniec (ohraničený smrťou), a zrejmé nie je len to, kedy k nemu dôjde. Zo žiadneho pozitívneho práva totiž nemožno vyvodiť, že by dojednanie právneho pomeru na dobu určitú muselo byť vymedzené konkrétne uvedeným dátumom, alebo dokonca presnejším časovým určením. Je vecou účastníkov zmluvy ako vyjadria svoju súhlasnú vôľu obmedziť výkon práv a povinnosti z dojednanej zmluvy na dobu určitú. Odvolací súd zastáva názor, že ustanovenie § 842 Obč. zákonníka, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, sú vždy zmluvami na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne, zmluvné strany prejavili vôľu byť

takouto zmluvou viazané a to až do smrti oprávnenej osoby na prijatie plnenia z tejto zmluvy. Akýkoľvek iný výklad by bol popretím významu tohto inštitútu.

Uvedenému právnemu záveru, že zmluvu o dôchodku je možné dohodnúť buď doživotne, teda do okamihu smrti, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom nasvedčuje aj charakter a účel predmetnej zmluvy, v ktorej odporkyňa sledovala zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, s úmyslom poskytnutia výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvenciu životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca výrazne znížená a teda nepredpokladá sa možnosť jednostrannej výpovede. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu určitú, odporca ju nemohol vypovedať podľa § 582 Obč. zák. Smrť fyzickej osoby (z právneho aspektu) je objektívne zistiteľnou skutočnosťou, a to buď na základe úmrtného listu, v ktorom je určený deň úmrtia, alebo súdnym rozhodnutím o vyhlásení za mŕtveho, v rozhodnutí ktorom je uvedený deň, ktorý platí za deň smrti nezvestného, prípadne deň, ktorý nezvestný neprežil podľa ust. § 198 a § 200 O.s.p., dňom ktorým zanikajú práva a povinnosti viazané na túto osobu podľa § 579 Obč. zákonníka.

V posudzovanej zmluve, v jej článkoch I., II. a III., sa jej účastníci dohodli, že odporca ako povinný bude doživotne vyplácať navrhovateľke ako príjemcovi (vždy k 15. dňu každého mesiaca) sumu vo výške 4.617,- Sk t.j. 153,26 €, z Podporného dôchodkového fondu podľa štatútu PDF. Vyjadrenie "doživotne" je podľa názoru odvolacieho súdu obvykle používanou formuláciou na vyjadrenie určitej doby neurčitého trvania, ktoré je aj v samotnom ustanovení § 842 Obč. zák. upravujúcom zmluvu o dôchodku. Preto odvolací súd neprisvedčil námietkam odporcu týkajúcim sa toho, že zmluva o dôchodku nie je uzatvorená na dobu určitú (čas určitý), pričom „doba určitá neurčitého trvania“ v práve neexistuje.

Z odporcom podaného odvolania je zjavná húževnatá snaha o dosiahnutie zmeny napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorému okrem iného vytýkal aj to, že neaplikoval zákonné ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods.3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Odvolací súd má za to, že odporca neuzatváral zmluvu o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu podľa štatútu PDF (t.j. zmluvu o dôchodku) s navrhovateľkou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti; nešlo ani o vzťah banky s klientom, ale zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, preto námietky odporcu v tomto smere sú bez právneho významu.

Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže už prvostupňový súd sa vo svojom odôvodnení podrobne zaoberal na všetky pre vec dôležitými argumentmi odporcu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03,

III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na riadne zistenie skutkového stavu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne posúdil vec aj po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd nevyhovel návrhu odporkyne na pripustenie dovolania, ktoré žiadala s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t.j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam spravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúru vyšších súdov nebola riešená alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešené v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Vychádzajúc z takto vymedzenej povahy rozhodnutia po právnej stránke zásadného významu má odvolací súd za to, že v danej právnej veci nie sú splnené podmienky na pripustenie dovolania v zmysle ust. § 238 ods. 3 O.s.p., keď otázka, či zmluva o dôchodku podľa § 842 Obč. zák. je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok podľa § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách nie je otázkou „zásadnou“ a najmä bola riešená a ustálená vo viacerých rozhodnutiach odvolacích súdov / Krajský súd Bratislava sp. zn. 2Co 420/2013, 11 Co 54/2011, 5 Co 169/2011, 4 Co 291/2011, 9 Co 29/2011, 9 Co 91/2012 / , Najvyššieho súdu SR / sp. zn. 5 Cdo 206/2011, 5 Cdo 165/2011, 4 Cdo 60/2012, 2 Cdo 23/2012 / , Ústavného súdu SR / sp. zn. II. ÚS 26/2012/ a rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto smere neobsahuje odlišné riešenie týchto otázok.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľke, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 190,91 €, ktoré zaviazal odporcu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 07.02.2014, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 151,05 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 159,09 € /151,05 € + 1 x 8,04 € režijný paušál/ pričom táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu 31,82 € /159,09 € x 20% = 31,82 €/.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.